

בירוק

קשה היה גם לקבל הערכה לגבי שווי נכסיה ורכושה. בבעלותה היו הבית ביפו, שנקנה עליידי אביה, בנו אורי; הבית בבתיים, שירשה מאמו של דב; ציורים וחפצי אמנות יקרי ערך, בשווי לא ידוע.

„עזבו אותה במנוחה!“

לטענת חוקרי הביטוח, בוטחו כל התמונות היקרות האלה בסכום נמוך משוויין הריאלי, במה שקרוי בשפת המיקצוע „תתיבטוח“. להערכת החוקר, שווי כל הרכוש שלה מגיע לסך כ-400 אלף דולר.

עורך הדין אבי הורביץ, שעבד בעבר במשרדו של עורך הדין מיכאל כסי, התמנה עליידי בית המישפט, בהסכמת הורשים, כממונה על קיום צויהי רושה עליי החוק. כמנהל הזמני של העיובון אין הוא מוכן לנקוב בשווי רכוש הנפטרת, עליי מימצאיו, אך טר עז שהסכום שעליו מדבר חוקר הביטוח הוא מוגזם.

הורביץ הופתע לשמוע על קיומם של חפצים יקרי ערך, מלבד התמונות שעליהן הוגשה תביעה נגד חברת הביטוח. הוא הורה שלא ידע על כלי החספי ועל שכיות החמרה שהיו בארונות.

עורך הדין הורביץ: „כשהגעתי לבית תה של פרדריקה סגל, מצאתי את כל הרהיטים ארוזים ומוכנים למשלוח, כשהם מוצבים בחזית הבית על המידר. רכב. הזמנתי את המיטרה וראגתי להעביר אותם למחסן ערובה. לפי מידע טב ידעתי, היו בבית ארבע פריצות, שבהן הצליחו הגנבים לרוקן את הבית מתכולתו.“

עורך הדין היה עסוק בחודשים האחרונים באיתור כל קרובי המישפחה של הנפטרת, ומסמך שמיספרם נאמד בכ-10. חלקם מתגורר באוסטרליה וביארצות הברית.

חוקי ההירושה בארץ הם נוקשים מאוד, ובהיעדר צוואה נדרשים התובי עים לירושה להוכיח את קירבתם לנפטר, ועל הממונה למצוא את כל הקרובים האפשריים, כדי שלא יהיה מצב שבו יוצרו קרובים בעוד כמה שנים וירשו את חלקם.

במהלך החיפושים אחרי מיסמכים המאשרים את זיהויים המלא והווראי

דוב ופרדריקה על הרהיט העתיק בביתם, הרהיטים עמדו על המידרכה מוכנים למשלוח.

שהיא ירשה את דירת מותה (אמו של רב) בבתיים, כרחוב רוטשילד, והיא מעוניינת לדעת את שווייה.

בשיחה עם המיסערן אריק לביא היא סיפרה שברצונה לטוס לניו יורק, היא גם אמרה שברצונה לשפץ את המראה שלה אצל המנתח הפלסטי הנודע, הרקטור טרוק, והזכירה שהוא שיפץ את שחקנית הקולנוע האיטלקית סופיה לורן ואת אשת החברה אורה בהרב.

היא התלוצצה שהיא רוצה להיראות כרוניס רויס מודל 88, וסיפרה שיש לה מחור גרמני עשיר, הרוצה לשאת אותה לאשה. קשה היה להסיק מדבריה מהן תוכניותיה, מכיוון שאמת ודימיון התערבבו בדבריהם.

אורכך, לפני 10 שנים. בבית הזה היה לה חדר גדול, ובו ארבעה ארונות מלאים בחפצים יקרים. לחרר הזה נכנסו דרך חדרה שינה בלבד, וזוהי אולי הסיבה לכך שאנשים רבים לא ידעו על קיומו.

„כמה חודשים לפני מותה הצעתי לה לעשות צוואה, אבל היא סירבה בטענה שיש לה עוד הרבה תוכניות לעתיד.“

„לפי דעתי, היא לא ביטחה את תכונותיה מפני שהיא לא יצאה הרבה, וכלבת הרוברמן, דוקסי, היתה צמודה אליה כל הזמן.“

לשתות כדי לשכוח

הבליינים הצעירים של היום כבר אינם מכירים את שמה של פרדריקה סגל ובעלה רב, ארכיטקטים במיקצועם, שהיו מלכי חייה היללה של תל אביב בתקופה שבה שיאהבליינות היה ללכת לסרט, ולאחר מכן לשבת בבית קפה ולפטפט עם חברים.

היתה זאת פרדי שהביאה לתל אביב ביס צמאיי החידושים את סיגנון הביילוי האירופי, את הפאב ואת הדיסקוטק. באתריהבילוי שפתחה נראו בכפיפה אחת דיפלומטים, אנשי צבא, עיתונאים ואמנים, הכל במינון הנכון.

ההצלחה האירה להם פנים. עושר הם לא צברו, אך הם קיימו רמת חיים גבוהה, נסעו לחו"ל, צברו חפצי אמנות ואיירו חברים כיד המלך.

אך הוגו סגל לא השכיל לקרוא את הכתובת שעל הקיר. רוחות חדשות החלו לנשב בנוף הביילויים התל אביבי אחרי מילחמת יום הכיפורים, והשניים מצאו עצמם כמעט מחוסרי כל, אחרי שהשקיעו סכומי עתק בפתיחת המועדון סקוטש האוס ברחוב יפת ביפו.

הנפילה היתה קשה. רב סגל עזב את הארץ, וחזר לורוגותיה הנאמנות של פרדי רק שנים אחרות לאחר מכן, וכי עברו זמן קצר נפטר מסרטן הגרון. פרדי, שנותרה בודדה, הירכתה לשתות כדי להשכיח את כאב הברידות.

חברים שביקרו את בנייהוג בשנות תיהם האחרונות סיפרו על בית מוזנח, על קיום ברוחק ועל הונחה נוראה. אך כל עוד חי רב סגל שמרו השניים על גאוה. כשנפטר רב, פינתה הגאוה את מקומה לייאוש ושיכרות סופית.

ביום פטירתה בקפה דן פגשה פרדי ריקה סגל את אחד ממתוכייה הירדות מהקרת קנדין אויפטרשונוג וסיפרה לו

* גם המילה „בליין“ לא היתה קיימת אז. היא הומצאה עליי העולם הזה רק בשנות ה-80.

ארבעה שנפטרו: פרדריקה ופוקה הירש, שייקה אופיר ודוב סגל

היא אמרה שיש לה מחור גרמני עשיר.

נאמד בסכום של עשרות אלפי דולרים, ואולי יותר? והשנייה: להיכן נעלם כל הרכוש הזה? האם מישוה ממקורביה עשה זאת, או שהיו אלה פורצים מזדמנים, שגילו באקראי את דבר פטירתה ושדרו את הבית.

זוהר אהליאב

של הירושלים, ואת קירבתם למנוחה, יצר הורביץ קשר עם גורמים מישפטיים בבכירות המועצות. לגבי שניים מה יורשים היו חסרות תעודות פטירה, המעידות על קירבתם לנפטרת, ובית המישפט נאלץ להסתפק בצילומי מצבות, המציינים את תאריך הפטירה.

העיתונאי שייקה בן פורת, שהיה מקורב לפרדריקה, טוען שבשנים האחרונות היא חיה ברמת חיים נמוכה, והתקיימה על קיצבה מהביטוח הלאומי. אך גם הוא היה מופתע לשמוע על קיומם של חפצים יקרים ושכיות חמרה, ונש מע מוזעזע מגלה פריצות לביתה.

שאלתי את גרטה קוילר, גיסתה של פרדי, על האפשרות שמישהו מכני המישפחה הצליח להעלים חלק מהרכוש. „אין לי כל מושג“, השיבה. „אני בכלל לא צד בעניין, מפני שאין לי קירבתים לפרדריקה. לרווי שטאר יש המפתח. היא קיבלה אותו, והיא סגרה את הבית.“

ואילו רווי שטאר, בת דודתה של פרדי, אמרה: „השכנים הזמינו אותי, כי אמרו לי שפרצו. אז הלכתי למישפחה. היו כמה פריצות בבית. אני לא מוכנה לדבר יותר על העניין. תעזבו אותה (את פרדריקה סגל) במנוחה.“

שתי שאלות נשארות ללא מענה. הראשונה: מה היה השווי האמיתי של הרכוש בבית, שלטענת חוקרי הביטוח

ידידה ליריה יוסיפוב, חדר מוסתר מלא שכיות חמרה.

פרדריקה בפתח ביתה עם כלבת הרוברמן דוקסי, היא נעלמה ביום פטירתה.